

Малая Галерея
"МИСТЕЦЬКИЙ АРСЕНАЛ" приглашает на открытие выставки Жанны Кадыровой
"НЕЯВНІ ФОРМИ"

29.03 – 17.04

Открытие состоится 29 марта, с 18:00 до 21:00
по адресу: ул. Лаврская, 10

Ось уже більше століття мистецтво відіграє роль лакмусового папірця: воно проявляє не проявлене. Неначе фокусник, який виймає кролика з рукава, заново збирає реальність по частинам, дістаючи відсутнє із невидимості. Це не означає, що кожному художнику автоматично надається роль першопрохідця реальності: відкрити в ній дещо зможе тільки той, хто бачить більше за інших. Віднедавна Жанна Кадірова поставила перед собою незвичне для скульптора, мислячого категоріями виявлення об'єктів у порожнечі, завдання: побачити світ на нематеріальному, здавалось би, рівні. Так вперше виник її "цементний" промінь ліхтаря. Незвичність поставленої цілі полягає в тому, що Кадірова втілила промінь у найбільш щільному, найбільш інертному матеріалі, надала йому форму, а, разом, успішно впоралась із деміургічною задачею відокремлення світла від темряви.

Проміння матеріалізувало просторову структуру світла, яка, не зважаючи на свою

постійну присутність у повсякденності, є "невидимою". Основний атрибут світла – час. Частинки світла, електромагнітні хвилі, можуть вільно проникати один в одного, одночасно існуючи в одній точці реальності, просторові характеристики не мають для них значення. Проте, життєвий цикл кожної хвилі потребує певного "кванту часу". Світло визначає структуру часу – той мінімальний "діаметр кільця", при якому можуть співіснувати об'єкти реальності. Але крім діаметру кільця є те, що знаходиться всередині цього кільця, частинка порожнечі, яка не має нічого, окрім просторових характеристик. Вона володіє тільки однією якістю – непроникністю для світла. В ній не може існувати нічого, крім цієї порожнечі, яка і є початковою формою темряви. Темрява – це не відсутність матерії, але відсутність у ній структури, яка може нами сприйматися, гранично щільна форма реальності, в якій немає ніяких проміжків. Будь-який об'єкт нашого світу утворений проміжками, вкрапленнями світла в безкінечний потік темряви. Все існуюче, все те, що ми сприймаємо, є лише порожнинами в непроникно-щільному тілі реальності. Світлу і темряві не дано співпасти одне з одним, проте, вони створюють граничну зону з об'єктів, які включають в себе елемент й того, й іншого. Подивитися на речі з цієї точки зору пропонує художниця. Стерильний білий куб галереї вона наповнює об'єктами, "проявленими" світлом і підкресленими темрявою. Тут наповненість рівноцінна пустоті – об'єкти є точками відліку порожнечі. В фальш-інтер'єрі чужорідні вкраплення "реді-мейдів" майже не відрізняються від справжніх предметів. Причому, Кадирова не спрощує глядачеві задачу відрізнити фальшиві тіні і промені світла. Драматургія світла і темряви – одна з фундаментальних тем мистецтва – тут не загострюється, але згладжується. Замість того, щоб доводити її до рівня спецефекта, який кидається в очі, спецефекта, навантаженого "моральними" асоціаціями, Кадирова переносить її на зовсім інший рівень нейтрального змісту. Контрастність буття не загострюється, навпаки, глядач повинен докласти зусиль для того, щоб виявити "неявне". Це майже те саме, що шукати чорного kota в темній кімнаті – розрізнити білі дрібні арт-об'єкти у білому просторі: розетки, вимикачі, батареї опалення, промінь від проектора, зображення, схоплене камерою стеження... Тим не менше, ця мета фіксації в полі зору невидимого, є настільки незвичною, що напевне не здасться нудною.

Вікторія Бурлака